

Трымайся, прафесар!

ДА КАНЦА ПАДПІСКІ ЗАСТАЛОСЯ 18 ДЗЕН. ІНДЭКС «ЗВЯЗДЫ»—63850,
ПАДПІСНАЯ ЦЕНА «ЗВЯЗДЫ» НА ПАЎГОДА—120 РУБЛЕЎ.

КАМУ КОЛЕ ВОЧЫ НЕЗАЛЕЖНАСЦЬ БЕЛАРУСІ?

Чым больш фактаў праяўлення нацыянальнай самасвядомасці, адраджэння беларускай нацыі, тым больш з'яўляецца сіла, якая імкнецца любой цаной не дапусціць згата. У ход ідэі любяць сродкі, аж да абнаваўчання ў нацыяналізм і распаўсюд нацыянальнай вярхоўнасці паміж рускім і беларускім народам.

Па прыкладу далёка хадзіць не трэба. Дастаткова пазнаць першую старонку газеты «Красная звезда» ад 6 верасня г. г., дзе змяшчае заўважку В. Кавалева і П. Чарнені «Каму выгода нагітаць вярхоўнасць». Гаворка ў ёй ідзе пра Дзень беларускай вайсковай славы і сімвалічны прыёмны прэсінг.

Цэнтральнаму органу Міністэрства абароны Расіі няжка прымяраць думкай, што няма ўжо былых псеўдарэспублік СССР, а ёсць рэспубліка незалежнасці дзяржавы са сваімі культурай, мовай (якая яшчэ не да канца згу, біла «эпоха ўсёгаладнага братства»). Нарэшце са сваёй арміяй, якая, як і армія людзей незалежнасці дзяржавы, павінна выхоўвацца на сваіх нацыянальных традыцыях, на сваім гераічным мінулым. Але, як бачна, гэты газетны даклад, вось яна і спрабуе абнаваўча БЗВ на ўсіх грахах, асабліва ў нацыяналізм. Хоць кожны, хто знае з гэтай гераічнай арміяй, аб чым чытаў у БЗВ, лёгка пераконаўся, што гэта самая сапраўдная хлусня.

Як расцаніць тыя словы, што як бы падводзіць рысу замкнётай: «На жаль, ёсць у Беларусі сілы, якія хацелі б убіць клін паміж двума народамі-братцамі...». Застаецца пытанне: хто ж усё-такі ўбівае гэты клін, як не тыя сілы, што бесчэрмонна ўмешваюцца ў справы суседняй дзяржавы, вядуць хлуснявы анітыбеларускую прапаганду?

Далей у «Красной звезде» ад 8 верасня г. г. выхадзіць ужо расшыраны артыкул А. Шышова і В. Урбаня пад

рубрэкай «Урок гісторыі» — «Год 1514-ы. Бітва пры Оршы», дзе наогул выказваецца думка, што зварот беларускага народа да гісторыі ператварыўся ў палітычны фарс. Маўляў, у бітве пры Оршы прымалі ўдзел польскія, літоўскія і рускія войскі (можна, беларусы ў тым часе наогул не існавалі?). Або, як гэта ў нас звычайна раней падкосялася, маскоўскае войска хацела вызваліць беларускі народ? (Вось толькі незразумела, ад каго?)

Па газетзе «Красная звезда» атрымліваецца, што любіць Расію—гэта і патрыятычна, і высакродна, а вось любіць сваю родную Беларусь або іншую рэспубліку—гэта нацыяналізм.

На працягу ўсяго артыкула прасочваецца ацёмнае, варожэе стаўленне яго аўтара да БЗВ. І малалікае, маўляў, яно, і аўтарытэтам не карыстаецца ў войсках і г. д. Відаць, аўтары артыкула не паклапаціліся вывучыць гэтыя пытанні больш глыбока, а хутчэй за ўсё—проста сказілі факты, вынікаючыя з казак публічных антыбеларускіх сіл.

З многімі афіцэрамі і салдатамі-беларусамі мне даводзілася сустракацца і гутарыць, і я ўзброй аказаў, што ў асноўнай сваёй масе яны падтрымліваюць БЗВ. А па-іншаму і быць не можа, таму што БЗВ усёй сваёй дзейнасцю дабіваецца аднаго—забеспячэння мірнае спакоенасці жыхароў беларускага народа, каб больш ніколі на яго шматпакутнай зямлі не было вайны. І гэта пазіцыя не толькі не накіравана на распаўсюд міжнацыянальнай вярхоўнасці, а наадварот—свідэцтвае ўмацаванне ўзаемнай павагі і добрых узаемаадносін паміж народамі, таму што заснавана не на ідэі нацыянальнай перавагі («старэйшы рускі брат», «непераможнасць рускай зброі» і г. д.), а на ідэі роўнасці ўсіх народаў, вядзін і малых («людзкім завадам»).

Павел НЕМАНСКИ.

г. Мінск.

БЕЛАРУСАУ ТРАДЫЦЫЙНА ХВАЛЯЦЬ ЗА ТАЛЕРАНТНАСЦЬ, ЦЯРПІМАСЦЬ, ПАВАГУ ДА СУСЕДЗЯУ. Многія з нас так прывыклі да падобных кампліментар, што перасталі заўважваць, як гэта талерантнасць часта ператвараецца ў нацыянальны нігілізм і гістарычнае бясмалцтва.

І, — парадокс, — вярта было маладой незалежнай дзяржаве зрабіць першы крок у бок адраджэння нацыянальнай культуры і адважыцца, дзяля аднаўлення справядлівасці, — як тыя, хто яшчэ ўсім нядаўна падахвавалі нас кампліментарамі, залямантавалі аб нацыяналізме і русафобіі.

З павягавым стаўленнем да суседзяў, мы ў той жа час павінны ўсвядоміць: немагчыма разлічваць на павягу і падтрымку супольнасці нацыі, пакуль не паваяем сябе самі, пакуль наша свядомасць абцяжарана комплексам уласнай непаўнацэннасці.

У гэтай падборцы мы змяшчаем публікацыі і артыкулы, аўтары якіх, адважваючыся на вераснёўскія публікацыі народных дэпутатаў Беларусі Алега Трусава і Леаніда Прывалава, прысвечаны дыскусіі вакол святкавання гадзіны Аршанскай бітвы 1514 года, разважаннях над навадзеным агульным праблемай: як нам будаваць сваю дзяржаву: дзе вытокі шавінізму, які паднімае галаву і падае свой голас супраць нацыянальнага адраджэння беларусаў.

У рускамоўным друку на Беларусі нарастае прапаганда ідэя хваля супраць Закона аб мовах, за наданне рускай мове статусу дзяржаўнай мовы ў Беларусі (што на справе прывяло б да канчатковага вынішчэння беларускай мовы). Палітычныя сілы, якія выступаюць супраць нацыянальнага адраджэння, усё часцей і больш напоўняюць ўважлівае галас на плошчах.

ЧАГО Ж ЯНЫ ДАМАГАЮЦА? Беларуская грамадзянства? За кон гэта гарантыя ў поўнай меры. Роўнага выбарчага права? Калі ласка! Русамоўных газет, школ, тэлебачання? Іншым амаль што і няма. Законы незалежнай Беларусі, у адносінах да законаў большасці краін СНД і нават звыш, гарантуюць усім нацыянальным меншасцям роўныя грамадзянскія правы. Але, відаць, менавіта гэтыя роўнасці і не задавальняюць шавіністаў. Бо не роўнасці яны пратрабуюць, а вяртання сабе ўласнай аўтарытэцкай аўтарытэцкай права і звычак, а ім вельмі прыемнага самапацвярджэння ўладарства над беларускай зямлёй, над «дзікімі літвінкамі-беларусамі». Гаворка ідзе пра вяртання права бесперашкодна праводзіць палітыку асіміляцыі беларусаў, палітыку фактычнай забароны беларускай мовы і культуры, палітыку ганення ў адносінах да нацыянальна свядомых грамадзян. Канчатковы мэты гэтай палітыкі вядомыя—поўнае далучэнне беларускіх земляў да расійскай імперыі, як гэта ўжо зроблена з зямлёй Смаленшчыны і Брагіншчыны, што, лічы, неварожна спрымае для нашай Бацькаўшчыны нават у культурным сэнсе. Дарчы, такую галечу ў сельскай гаспадарцы, заняцка ў прамысловасці, спуташэнне ў культуры, што спрыяе «далучэнню» да Расіі беларускіх земляў, вядуць на Беларусі, нават уявіць сабе цяжка. На гэты трыба паглядзець уласнымі вачыма, для чаго дастаткова сесці ў аўтобус і праехаць сотню-другую кіламетраў па ўсёй.

Трыба сказаць шчыра, што ўсё гэта будзе і ў нас, калі не ўсвядомім, што за годнае самастойнае жыццё трэба змагацца, гарантаваць яго можна толькі ўласнымі намаганнямі, прадзімстваўшы рашучасць быць годным чалавечам, а не рабам або быдлам. Дзяля гэтага неабходна сказаць угодна, што мы, беларусы, маем сваю асобную, непаўторную і прыгожую мову, якую пранеслі праз стагоддзі акупіцы, што ў адносінах ад нас, ужо нашымі дзеці авало, даючы ёй у поўнай меры, бо будучы вучыцца ў беларускіх школах, куды мы, бацькі, іх павядзем таму, што хочам, каб яны былі паўнацэннымі людзьмі. Нельга прагнуць доўгата чалавечыя жыццё і адначасова паводзіць сябе, як жывёла. Калі народ забывае на сваёй чалавечы годнасці, нібы дзік, пачынае шукаць толькі харчу, заўсёды зноўдзіцца палітыку, што забірае сабе не толькі харч, але і скуру. З беларускага народа за апошнія стагоддзі скуру адіралі не адзін раз. Ці вярта на тое забывацца, слухаючы разважання «абразачылішча» аб немытагаспадарцы або непатрабнасці ўжывання роднай мовы ў побыце і адважыцца, навуцы і мастацтва, аб абсурднасці стварэння беларускага войска, немагчымы эканамічнага развіцця без падпарадкавання Маскве, інакша глуму накітавалі неабходнасці вайнага сваяства з Расіяй?

На што разлічваць шавіністы, патрабуючы вяртання сабе акупіцыйнага права на Беларусь? Самае меншае, на тры фактары.

ДРУГІ ФАКТАР—гэта імперская палітыка расійскага кіраўніцтва. Без яго міжнацыянальныя канфлікты на прастору СНД не мелі б хутка знаходзілі б сваё задавальненне ўсіх вырашэнне, бо ніводны ўрад малалітвых незалежных краін аб'ектыўна не зацікаўлены ў ўсіх рускага насельніцтва (калі не лічыць уцёскам пазбаўленне акупіцыйнага права або некаторыя меры па забеспя-

абараненні ёсць абразы і ўцёсы. Трыба адзначыць, што гэты фактар з'яўляецца адной з прычын, што выклікаюць штурхання міжнацыянальныя канфлікты з улікам рускага насельніцтва краін СНД. У вараўнах расійскага інфармацыйнага павяшэння не абіраах СНД у рускага чалавеча часта нават не ўнікае сумнення ў сваім справе гравяцца мовай культуры карэнага народа ў справе са зброяй у руках усталяваць сваю расійскую дзяржаўнасць. Інакш жамі. Дзяля прафам руска сказаць, што срод рускай інтэлігенцы ёсць людзі, якія ўсвядомляюць усю згубнасць такіх паводзін у першую чаргу для лёсу самога рускага народа. Але ўплыв іх на свядомасць насельніцтва невялікі.

Трэці фактар—гэта імперская палітыка расійскага кіраўніцтва. Без яго міжнацыянальныя канфлікты на прастору СНД не мелі б хутка знаходзілі б сваё задавальненне ўсіх вырашэнне, бо ніводны ўрад малалітвых незалежных краін аб'ектыўна не зацікаўлены ў ўсіх рускага насельніцтва (калі не лічыць уцёскам пазбаўленне акупіцыйнага права або некаторыя меры па забеспя-

ПАТРЫЯТЫЗМ—НЕ ПУСТЕ СЛОВА
Акцыя, што правялі БНФ і БЗВ, — гэта сімвалічны акт, які спрымае таму, каб адрадыць самасвядомасць беларусаў. Што дрэннага ў тым, што мы ўспомнім нашых слаўных продкаў і нагадаем, што мы людзі не другога гатунку, як раней спрабавалі ўнушыць спачатку царскай, а потым савецкай прапаганды? Навошта так старанна хаваці ад беларусаў іх сапраўдную гісторыю, адбіраць іх гістарычную спадчыну? Настаў са беларусам заваць аб сабе на поўны голас, раскрыць вочы гэтай шматпакутнай народ, каб ён ганарыўся і сваёй мовай (і вярнуў яе нарышце), і сваёй гісторыяй. А гэта даць яму сілы пабудавань сваё нацыянальнае ўзброення Сілы дзяржавы не гледзячы ў рот «старэйшаму брату». Вось гэты сімвалізм і не падвешае, а ў іх ліку і Л. Прывалава.

Як ж не старэцца завуляваць сапраўды значэнне і вынікі гэтай бітвы ў гісторыі беларускага народа! Ваша газета — фламан беларускай прэсы, і вы такую пазіцыю займаеце? Удзельнікам самасвядомасці беларускага народа, усвядомленню сябе як народа такія артыкулы не спрыяюць.

Ю. РАДЗЕВІЧ,

Іюмнер.

г. Мінск.

НАШ НАРОД ЗАУСЕДЫ ЦЯГНУЮСЯ ДА РАСІ

А. Трусаў сцвярджае, што Беларусь яшчэ ў 1514 годзе ваявала супраць Расіі. У яго на старонках «Звязды» з'явіўся і намагаты—Мікола Ермаловіч, які таксама спрабуе даказаць, што існавала дзяржава Беларусь раней 1919 года («Звязда», 4 верасня 1992 г., артыкул «Самы страшны тэзіс»).

Але гэта зусім не так. Беларусь як самастойная дзяржава да 1917 года не было зусім. Калісьці на тэрыторыі Беларусі было некалькі княстваў. Гэта павінны ведаць нават вучань сярэдняй школы, а калі-дату гістарычны навуц і вучонаму М. Ермаловічу гэта тым больш павінна быць вядома. Невядома толькі, чаму яны не прызнаюць фактаў? Але абодвух іх пераўзшоў Мікола Куна-чыц аб яе адзінстве з

1992 г.). Ён нават не адзначае Беларусь ад Літвы, яе асану літоўскім князям і польскім магнатам і забывае, што таго ж Хадкевіча ў Маскве разбілі ачальныя Мініна і Пажарскага, а заходнія землі Расіі (тую ж Русь) Літва захапіла, скарыстаўшы мангола-татарскае нашествіе на Русь.

Але гэта зусім не так. Беларусь як самастойная дзяржава да 1917 года не было зусім. Калісьці на тэрыторыі Беларусі было некалькі княстваў. Гэта павінны ведаць нават вучань сярэдняй школы, а калі-дату гістарычны навуц і вучонаму М. Ермаловічу гэта тым больш павінна быць вядома. Невядома толькі, чаму яны не прызнаюць фактаў? Але абодвух іх пераўзшоў Мікола Куна-чыц аб яе адзінстве з

Але гэта не азначае, што супраць Расіі ваявала ўся Беларусь. Наадварот, прапоўніў беларускі народ цягнуўся да Расіі. Ды і сама назва «Беларусь» сведчае аб яе адзінстве з

Хопіць з нас апекунной

У беларускіх нацыі на працягу яе гістарычнага шляху было зашмат «дарадцаў», «апекунноў», якія заганялі «каліткі» аб не, вучылі, як жыць, і не выпускілі з ярма. Вучылі часам пугаць, часам нагайкай, а для непаслухняных на захадзе вярхоўнасці павінны стварыць «акадэмію» накітавалі Лукашэвіч, Бярозку-Картушэвіч, на ўскосе «господар-госпадар» уладу для пераўзыхання свядомасці беларусаў бязмежныя прасторы Сібіры, ГУЛАГі, іскішкі, Куратыны... Ці не настаў час сказаць усім «дарадцам», што беларускі народ можа абыйсці і без «дарадцаў», спакоена будаваць сваю дзяржаўнасць, карыстаючы сваёй роднай беларускай мовай, узведзенай Законам у ранг адзінай дзяржаўнай мовы ў рэспубліцы, мець сваё нацыянальнае войска, які і кожнай суверэнай дзяржаве. Кажучы словамі аднаго з вяршоў Якуба Коласа, можа ўжо дошчыць «сцягніліся беларусы веча ў лані абываўца».

Дык куды ж цягнуць А. Трусаў, М. Ермаловіч і М. Кулава?

Фёдар МАЛАШКЕВІЧ, пенсіянер. Ганцавіцкі раён.

Пункт погляду

ШАВІНІСЦЬ ЛЯМАНТНУЮЦА—ЗНАЧЫЦЬ, ЗАКОН АБ МОВАХ ПАЧАЎ ПРАЦАВАЦЬ

АСЦЯРОЖНА: РУСАФОБИЯ

Як высакмерна гаворыць лідэр БНФ пра рускую культуру і літаратуру, дагаворваючыся да таго, што рускія і беларусы належаць да розных рас. А як З. Пазняк піша пра Аршанскую бітву? «Трынаццатысяччае беларускае войска ўмешчана ў адноўную васьмідзесяцітысячную рускую армію... беларускія рыцары праследвалі маскоўцаў і скарлі на працягу дзесяткаў верстаў». У гэтым жа артыкуле ён піша аб «каліткіх галоднай і агрэсіўнай Расіі».

А факт устаўлення даты налінай даты перамогі беларусаў над рускімі? Хіба гэта не русафобія? І сам жа А. Трусаў называе гэтае войска польска-беларуска-ўкраінска-літоўска. А з прыведзеных ім лічбаў колькасці гэтай войска відаць, што асноўную яго частку складалі зусім не беларусы. Хітруе А. Трусаў, алямаўляючы русафобію БНФ.

З'яўляючыся калектывна выказванні А. Трусава ў адносінах да свайго калегі—дэпутата А. Прывалава. Не бачу паслужнаго спіса палкоўніка Л. Прывалава, але ўпэўнены, што пераездаў будзе няма і месцам службы быў не толькі горад Мінск. І зусім незразумела, як рускі А. Трусаў можа папярэкаваць беларуса Л. Прывалава ў нібыта непавазе да беларускай мовы?

Н. ЛЮБИМАУ.

г. Ліда.

АСІМІЛЯТАРЫ НАСТУПАЮТ НЕ ТОЛЬКІ З УСХОДУ

У сваёй публікацыі А. Трусаў сцвярджае, што «польскія салдаты мунжа баранілі разам з беларусамі іх агульную незалежнасць». І далей: «Беларусы, літоўцы і ўкраінцы... заўжды прыходзілі на дапамогу польскай войска. Гэта трывалая гістарычная традыцыя ў гісторыі суседніх славаўскіх народаў».

Але чым жа для беларусаў абарочвалася такая «дапамога»? У гэтым жа нумары «Звязды» надрукаваны артыкул А. Вабішчына «1709.1939: трыумф і трагедыя». У ім ёсць довады на тым, што беларусы ў 1709 годзе прымалі ўдзел у паўстанні супраць польскай кароны. Вельмі ўзрушлівы прыведзены ў артыкуле словы міністра асветы Польшчы Скульскага аб тым, што «праз якіх-небудзь дзесяці гадоў мы са свечкай не знайдзем ні аднаго беларуса».

Гэта гістарычная рэальнасць добра відца на прыкладзе Віленшчыны, дзе колькасць беларусаў у параўнанні з канцом мінулага стагоддзя значна скарацілася, а палікаў—рэзка ўзрасла толькі таму, што беларусаў—католікаў запісалі ляхамі.

Няўжо пра становішча карэнага насельніцтва ў Заходняй Беларусі не ведае кандадат гістарычных навук А. Трусаў? А калі ведае, то як жа можа ўсхваляцца заходняй сусветнасцю і знішчэннем імі беларускай культуры і мовы? Вельмі дзіўна павіны беларускія гісторыкі. Толькі не трэба лічыць чытачоў за прастак, якія праглынуць любую ліллію. Велікімі ніткамі шыта спроба А. Трусава даказаць, што палікаў заўсёды былі нашымі абавязанымі, а рускія—захопнікамі і ворагамі беларускасці.

Д. ЖУК.

г. п. Бешанковічы.

Зацверджана пастановай Савета Міністраў Рэспублікі Беларусь ад 7 кастрычніка 1992 г. № 606

Палажэнне аб парадку пераразліку пенсій і карэкціроўкі заробатку, які вызначаецца пры назначэнні пенсій

І. Парадак пераразліку пенсій, назначаных да ўвядзення ў дзеянне Закона Рэспублікі Беларусь «Аб пенсійным забеспячэнні» ў адпаведнасці з артыкулам 96 гэтага Закона.

1. Пераразлік пенсій, назначаных да 1 студзеня 1991 г. паводзіцца з сярэднямесячнага заробатку, а калі вызначана пенсія, павышэння на індэкс росту сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі.

Індэкс росту сярэднямесячнага заробатку вызначаецца дзяленнем сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі, на сярэднямесячны заробаток

плату рабочых і служачых за год, у якім была вызначана пенсія.

2. У сувязі з неаднаразовым павелічэннем у 1991, 1992 гадах тарыфных ставак і акладаў пераразлік пенсій, назначаных да 1 студзеня 1991 г. на 31 снежня 1992 г., праводзіцца з заробатку, адкарэктываванага шляхам прымянення індывідуальнага каэфіцыента заробатку пенсіянера.

Індывідуальны каэфіцыент заробатку пенсіянера вызначаецца шляхам сувядносці сярэднямесячнага фактычнага заробатку пенсіянера, вызначанага за ўстаноўлены перыяд, і сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі.

Індэкс росту сярэднямесячнага заробатку вызначаецца дзяленнем сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі, на сярэднямесячны заробаток

Карэкціроўка сярэднямесячнага фактычнага заробатку пенсіянера ажыццяўляецца шляхам прымянення сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі, на індывідуальны каэфіцыент.

3. У выпадках, калі пасля назначэння пенсіі па ўзросту або інваліднасці праводзіцца пераразлік з больш высокага заробатку, індэкс росту сярэднямесячнага фактычнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі.

Калі пры пераводзе з адной пенсіі на іншую пенсія на новы паставе вызначана з таго заробатку, з якога вызначалася раней вызначана пенсія, індэкс росту сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі, на індывідуальны каэфіцыент.

4. З павышэння ў адпаведнасці з пунктамі 1 і 2 гэтага Палажэння заробатку размер пенсіі вызначаецца з прымяненнем артыкула 56 Закона Рэспублікі Беларусь «Аб пенсійным забеспячэнні». Пераразлік пенсій праводзіцца на падставе дакументаў аб заробатку, які ёсць на час пераразліку ў пенсійнай справе.

ІІ. Парадак пераразліку пенсій у адпаведнасці з артыкулам 70 Закона Рэспублікі Беларусь «Аб пенсійным забеспячэнні».

5. У сувязі з ростам сярэдняга заробатку пачынаючы з 1 студзеня 1993 г. штоквартальна праводзіцца індэксацыя заробатку, з якога вызначана пенсія, і адпаведны пераразлік пенсіі.

Для індэксацыі заробатку пачынаючы з 1 студзеня 1991 г. — індывідуальны каэфіцыент, які вызначаецца ў парадку, устаноўленым аб'явам другім пункта 2 гэтага Палажэння.

6. Для пераразліку пенсій сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі, на індывідуальны каэфіцыент заробатку пенсіянера, з атрыманых такім чынам заробатку вызначаецца пенсія прымяненнем артыкула 56 Закона Рэспублікі Беларусь «Аб пенсійным забеспячэнні».

Пры пераразліку пенсій з пенсій, і велькіх сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі, на індывідуальны каэфіцыент заробатку пенсіянера, з атрыманых такім чынам заробатку вызначаецца пенсія прымяненнем артыкула 56 Закона Рэспублікі Беларусь «Аб пенсійным забеспячэнні».

Пры пераразліку пенсій з пенсій, і велькіх сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі, на індывідуальны каэфіцыент заробатку пенсіянера, з атрыманых такім чынам заробатку вызначаецца пенсія прымяненнем артыкула 56 Закона Рэспублікі Беларусь «Аб пенсійным забеспячэнні».

ІІІ. Парадак карэкціроўкі заробатку, які вызначаецца пры назначэнні пенсій у сувязі з павелічэннем тарыфных ставак і акладаў пераразліку пенсій, назначаных да 1 студзеня 1991 г. на 31 снежня 1992 г., праводзіцца з заробатку, адкарэктываванага шляхам прымянення індывідуальнага каэфіцыента заробатку пенсіянера, вызначанага за ўстаноўлены перыяд, і сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі.

Індэкс росту сярэднямесячнага заробатку вызначаецца дзяленнем сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі, на сярэднямесячны заробаток

Пры пераразліку пенсій з пенсій, і велькіх сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі, на індывідуальны каэфіцыент заробатку пенсіянера, з атрыманых такім чынам заробатку вызначаецца пенсія прымяненнем артыкула 56 Закона Рэспублікі Беларусь «Аб пенсійным забеспячэнні».

Індэкс росту сярэднямесячнага заробатку вызначаецца дзяленнем сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі, на індывідуальны каэфіцыент заробатку пенсіянера, з атрыманых такім чынам заробатку вызначаецца пенсія прымяненнем артыкула 56 Закона Рэспублікі Беларусь «Аб пенсійным забеспячэнні».

Пры пераразліку пенсій з пенсій, і велькіх сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі, на індывідуальны каэфіцыент заробатку пенсіянера, з атрыманых такім чынам заробатку вызначаецца пенсія прымяненнем артыкула 56 Закона Рэспублікі Беларусь «Аб пенсійным забеспячэнні».

Пры пераразліку пенсій з пенсій, і велькіх сярэднямесячнага заробатку пачынаючы з перыяду, які прайшоў з моманту вызначэння пенсіі, на індывідуальны каэфіцыент заробатку пенсіянера, з атрыманых такім чынам заробатку вызначаецца пенсія прымяненнем артыкула 56 Закона Рэспублікі Беларусь «Аб пенсійным забеспячэнні».

Ніа ГЛАЕВІЧ:

